

Hei! Päätin kerätä tästä luonnoksesta mielipiteitä, eli mikä on hyvää ja mikä huonoa. Pahoittelen kirjoitusvirheistä, tämä on vain luonnos mitä alan korjaamaan kun sitä enemmän jatkan. Mutta mielipiteitä kiitos, mikä hyvää ja varsinkin mikä huonoa! Kolmannen kuun Nirnaksen päivänä oli vuoden kylmin päivä. Uchainissa ihmiset nukkuvat taloissaan, ja vain vartijat liikkuvat vielä lyhdyt kädessään kaduilla ja torneissa. "Miksi odotamme näin kauan?", Anron kysyy. "Pidä nyt pääsi kiinni tai vartijat kuulevat", tiuskaisee Dacin. Anron ja Dacin olivat veljeksiä, Conahin suvusta. Anron oli noin 6 jalkaa ja 3 tuumaa pitkä. Hänellä oli tummat hiukset jotka olivat kammattu taakse. Dacin taas oli kuin täydellinen henkivartija. Pitkät hartioille ulottuvat hiukset ja paksu, muttei pitkä parta, ja vielä pitempi kuin veljensä. Noin 11 vuotta sitten otettiin käyttöön laki, jonka avulla Ylimmän Oikeuden piti saada väkivalta kuriin. Jokaiseen kylään ja kaupunkiin jolla oli mahdollisuudet sotaan asetettiin joukko vartijoita ja maageja joiden tehtävä oli saada nopeasti tieto Ylimmälle Oikeudelle heti kun merkkejä vihamielisyydestä ilmeni. Monta yritystä murhata vartijat ja maagit oli suoritettu, mutta koska tieto saatiin silmänräpäyksessä perille, yritykset loppuivat lyhyeen. Elämästä tuli peloisaa ja kurjaa, koska vuosien saatossa Ylin Oikeus keräsi enemmän voimaa ja kaikesta tuli rajoitettua. Jotkut kertoivat tarinoita kaupungeista joissa ihmisistä tehtiin orjia ja joita verrattiin helvettiin. Näiden tapahtumien seurauksena koottiin vastarintaliike jonka tehtävänä oli etsiä tietoa ylimmän oikeuden tulevista kokouksista ja tapahtumista, joiden avulla voitiin tehdä jonkinlainen suunnitelma Ylimmän Oikeuden tuhoamisesta. Dacin ja Anron olivat osa tuota vastarintaliikettä. He olivat osa Kuihtuneiden Saattajia. "Reitti selvä, tule nyt", Dacin kuiskasi. Pojat juoksivat nopeasti kujan yli ja hyppäsivät laatikoiden kautta kaiteeseen, josta he pääsivät isoimman talon katolle. "Saanko kysyä että mitä me edes etsimme?" Anron kysyi. "Hitokseenko minä tiedän. Ei ole meidän asiamme mitä etsimme, ainoastaan se miten paljon vastarinta siitä hyötyy", Dacin vastasi. Hetken katsomisen jälkeen Dacin lopulta osoitti taloa, jonka kattoa koristi aarnikotkan kuvastus. "Aarnikotkalla koristettu talo. Tuo on kaupungin kokoustalo joka-" "Tarkoittaa että siellä ovat kohteemme. Kyllä, kuuntelin tällä kertaa. Vältetään turhaa puhumista ja tehdään tämä nopeasti. Näin kylmää ilmastoa en ole kokenut eläissäni." Anron keskeytti. Dacin nyökkäsi ja veljekset lähtivät matkaan. Oli syy miksi juuri heidät oli lähetetty Uchainiin, kaupunkiin jossa kaduilla oli kävely tilaa vain pari jalkaa. Ihmiset kävelivät paikasta toiseen silloilla, jotka yhdistyivät eri rakennuksiin. Pojat olivat näppäriä ja nopeita kiipeilijöitä. Niiltä harvoilta vartijoilta, jotka heidät huomasivat vedettiin taju kankaalle varsin nopeasti ja hiljaa. Lopulta he pääsivät Uchainissa toimivan Ylimmän Oikeuden kokoustalon reunustalle. "Tuonnekko pitäisi kiivetä? Ja millähän pirulla me noin ylös pääsemme? Aika tasaiselta tuo näyttää." Anron totesi. "Kaukaata katsottuna sitä ei nähnyt. Hyvä että meille aina ilmoitetaan tällaisista asioista. Tai että meille annetaan aina varusteet tällaisten tilanteiden varalle", Dacin vastasi turhautuneena. "Mitäs poikia siellä vilistelee?" huusi heidät huomannut vartija katolla. Ennen kuin veljekset ehtivät tehdä mitään oli heidät piirittänyt 6 vartijaa. "Taidaanpa pojat päästä hieman pistämään kurittomia pakettiin" yksi vartijoista sanoi. Saman tien 2 heistä hyökkäsi poikien kimppuun. Dacin otti toisen jalasta kiinni ja iski polveen kyynärpäällä. Anron väisti nopean lyönnin ja tönäisi vartijan kumoon niin että hän lähti valumaan kattoa pitkin. Yksi lähti auttamaan häntä. Dacin kamppasi hänet nopeasti ja niin hänkin jäi roikkumaan hauraasta pyykkinarusta. Yhdeltä - selvästi vanhemmalta- meni hermot ja otti esiin veitsen. Dacin huomasi sen ja hyökkäsi tämän kimppuun. Yksi viilto osui napakymppiin, aukaisten Dacinilta posken. Vartija yritti vielä kerran samaa ja Dacin ohjasi viiltoyriksen vartijan vatsaan, ja keräsi veitsen ja alle sekunnissa kääntyi ja heitti sen Anronin kimpussa olevan vartijan kurkkuun. "Näin lähellä", Anron näytti järkyttyneen näköisenä pientä sormiväliään. "Näin lähellä että se olisi nyt päässäni". "Lopeta

valittaminen ja auta minua keksimään tapa jolla pääsemme tuonne ylös", Dacin vastasi samalla kun laittoi paidastaan repäisemän palan poskensa päälle. "Käykö tämä?", Anron sanoi koukussa kiinni oleva metalliketju kädessään. Anron ammattimaisella heitolla sai koukun aarnikotkan päähän kiinni. Ikkunaan päästyään Anron huomasi sen olevan apatiitista. "Dacin, meillä on ong-", Anron ei ehtinyt viedä lausetta loppuun kun kuului räsähdys ja aarnikotkan pää petti. Anron tippui 20 jalkaa maahan. Onnekseen aarnikotkan pää oli painavampi, ja kosketti maata enemmän. Pää oli myös pehmeä, ja sen sisällä oli pieni topaasilla koristettu rasia, pienempi kuin veljesten nyrkit vierekkäin. "Taidettiin löytää se", Dacin sanoi auttaessaan veljensä ylös. "Totta, kukaan ei puhunut että sen pitäisi olla talon sisällä. Fiksu hämäys", Anron vastasi. Ennen kuin he ehtivät puhuman enempää, oli kaikki Ylimmän Oikeuden vartijat heidän perässään. Nuolet ja puukot suhisivat korvien juurella, kun he juoksivat nopeasti katolta katolle ja liukuivat sieltä alas. Pojat pakenivat nopeasti riippusiltaja pehmusteina käyttäen kadulle, josta he pääsivät viemäriverkostoon jonka – jos tiedot olivat totta- piti johtaa ulos kaupungista läheiseen järveen. Parin tovin jälkeen he pääsivät ulos viemäristä ja ottivat heille jätetyn veneen käyttöönsä, ja matkasivat takaisin kotiinsa. Veritasiin. Veritasiin saapuessaan veljekset tajusivat että asiat näyttivät pahemmalta kuin miltä ne näyttivät heidän lähtiessään. Dacin oli piilottanut rasian maagilta varastamaansa pussiin, joka oli vuorattu paatuneella kyaniitinpölyllä. Veljesten onneksi pussi toimi miten piti. Mutta keskusaukiolla ilo loppui lyhyeen kun he näkivät mitä siellä oli. "Ovatko nuo...?" "Kyllä. Sihratin haltijoita.", Dacin vastasi Anronin kysymykseen. Heidän edessään avautui karmea näky. 18 hirtettyä, joiden mukana 2 naista joista toinen näytti siltä kuin hän olisi ollut raskaana, mutta Anron ei ollut varma eikä hän halunnutkaan olla varma. Pylväisiin sidottuja palaneita ruumita oli myös ainakin 10. Yksi asia yhdisti heidät kaikki. Kuihtuneiden Saattajien tunnusmerkki. "Ja toistan vielä! Se joka tämän merkin jollain näkee, oli se sitten ystävä, sisar tai oma vaimo tai sulhanen, on tästä heti tultava ilmoittamaan Ylimmälle Oikeudelle. Jos ei, ja sinut saadaan siitä kiinni niin voin luvata, että pääsette tänne ylös ihan itsekin!", huusi Veritasin arkkimaagi Cyran Ghaluc. Ghaluc oli nuori ja komea mies, jolla oli siiliksi ajettu parta ja tummat lyhyet hiukset. Ensikatsauksella ei luulisi hänen olevan sadistinen, vallanhaluinen ja muuten vaan tekopyhä paskiainen. Anron ja Dacin jatkoivat rauhallisesti matkaansa hetken katsomisen jälkeen. Dacin tunsu vihan Anronissa. Kostonhalun. "Rauhoitu Anron", Dacin sanoi hieman määräävästi. "Viha ei tule viemään sinua pitkälle, vaan leikkaa polun jalkojesi alta". Anron ei sanonut mitään. "Luojan kiitos! Aloin jo pelkäämään että jotain olisi tapahtunut teille!". "Minullakin oli sinua ikävä Chiara", Dacin vastasi kauniille, vihreän sävyiselle Sihrat-haltijalle. Chiara Anavail oli Kuihtuneiden Saattajien Veritasin yksikön johtaja. Vaikkakin kaunis, hän pystyi taktiikoillaan tuhoamaan 200 miehen yksikön 50 miehellä. Eikä hän hullumpi sotilaskaan ollut. "Saitteko sen?", Chiara kysyi muuttaen äänensävyään totisemmaksi. "No, emme tieneet mitä etsimme", Dacin sanoi "Mutta luulen että se oli tämä". Dacin ojensi Chiaralle topaasilla koristetun rasian. "Juuri tämä! Antakaa anteeksi, pelkäsimme että jos kertoisimme teille muuta kuin olinpaikan ja sen että se on rasia, avaisitte sen", Chiara sanoi hieman noloissaan. "Mikä voi olla niin tärkeää että se pitää salata jopa meiltä?", Dacin kysyi. Chiara hymyili hieman "Valitettavasti voin kertoa vasta hieman myöhemmin. Minun täytyy ilmoittaa johtajille että löysimme-", Chiaran lause jäi kesken sillä Anron oli potkaissut kumoon pöydän ja tynnyrin, jonka sisältö valusi maahan. Ruutia. Anron potkaisi kumoon loputkin huonetta ympäröivät tynnyrit ja niiden sisältö oli sama. "Ajattelinkin että jotain muutakin kuin te haisitte ilmassa", Anron sanoi katsoen Chiaraa hymyillen, mutta väänsi naamansa pian peruslukemille. "Olet fiksumpi kuin miltä näytät" Chiara sanoi. Yhtäkkiä, nopeammin kuin silmänräpäys, vartijat Chiaran takana huusivat kivusta ja Cyran Ghaluc oli ilmestynyt Chiaran

viereen. Dacin ei hetkeen saanut sanaakaan suustaan, mutta lopulta sai sanotuksi jotain: "Sääliä... Heikkoa. Yrität siis peloissasi pelastaa itsesi tuhoamalla vastarinnan suurimman tarvikevaraston". "Ettekö nää?", Chiara huusi epätoivoisesti "Vastarintaliike on mennyttä! Vain te ja kourallinen pikkukyliä ovat ainoita vastustajia Ylimmälle Oikeudelle. Muut luovuttivat tai tapettiin". Hiljaisuus vallitsi hetken aikaa huoneessa. "Mitä me haimme?", Anron kysyi lopulta. "Cyaniidipommin. Ison sellaisen" Ghaluc vastasi naurahtaen, samalla teleportaten Chiaran pois talosta. "Ja pian sen sisältö tuhoaa koko Vertilasin kommuunin. Pääsemme vastarintalaisista kerralla eroon". "Ja samalla tapatte tuhansia viattomia lapsia ja naisia", Anron sanoi vihaan puhkuen "Olet todellakin sekaisin". Ghaluc jatkoi pilkkaava nauruaan: "Se on hinta joka pitää maksaa, jotta pääsemme eroon tämän kommuunin pohjasakasta". Anronille riitti. Hän otti miekan tupestaan ja salamannopeasti hyökkäsi Cyrania kohti. Cyran hymähti. Taistelu oli yhden liikkeen jälkeen ohi. Ghaluc piti Anronia ilmassa, samalla kuristaen tätä. Anronilla kesti hetki tajuta mitä oli tapahtunut. Hän ei tuntenut toista kättään. Varmaan koska ei ollut mitään tunnettavaa. Yhdellä iskulla Ghaluc oli poikkaissut Anronilta puhtaasti käden. Anron huusi. Ei kivusta, vaan järkytyksestä. Hän oli sókissa. "Leikitäänpä hieman. Jos huudat, kuolet nopeasti. Jos pärjääät huutamatta 10 sekuntia, olet vapaa", Ghaluc sanoi hyytävästi, pieni virne naamallaan. Dacin odotti. Hän ei hengittänyt. Hän vain katsoi. Seitsemän, kuusi, viisi, neljä, kolme, kaksi... Viimeisellä sekunnilla Cyran tunki sormensa Anronin lihan ja luun väliin. Anron huusi. Hänen oli pakko. Sillä samalla sekunnilla Cyran otti Anronin päästä kiinni, ja ra'aimmalla tavalla sulatti Anronin ihon niin, että luu hänen silmäkuopissaan ja nenässään näkyi. Anron kaatui Dacinin eteen. "Nyt näet", Cyran sanoi "Näet, että vaikka olettekin "sankareita" niin kuolette yhtä tavallisesti kuin muutkin. Ei draamaa, ei turhia puheita. Olemme kaikki samanarvoisia". Dacin ei sanonut mitään vähään aikaan. "Sinuna ottaisin kaiken mikä irti lähtee. Aikaa ei ole paljon", Cyran jatkoi. Dacinin katse nousi. "Sinä....", hän sanoi "Kuolet kuin koira. Kuolet minun miekastani. Kuolet niin kivuliaasti, mutta arvottomasti, kuin Jumala sallii", Dacin sanoi hyytävästi. Maagi vaihtoi totisen naaman virneeseen: "Sitä odottaessa. Olen varuillani". Lauseessa ei ollut ivaa. Lauseessa oli epävarmuutta. Ja hieman jopa pelkoa." Dacin siunasi veljensä, ja otti amuletin, jonka Anron onnistui nappaamaan Cyranilta. Se suojausi kaasulta. Ulkoa kuului huutoa. Itkua. Dacin avasi oven ja lähti kävelemään. Mutta hän ei ollut enää Dacin. Hän oli Kuihtuneiden Saattaja Kiitos!!!